Τὸ φύλλον δραχ. 2,50 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν δραχ. 6

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὲς 100. Ἑξάμηνη δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 30.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατημ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν ἡνοιωδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαμβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 45ος | Ἀθῆναι, 29 Ἰανουαρίου 1938 | Ἔτος 60ον.—Ἀριθ. 9

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΗΣ ΞΑΝΘΗΣ ΚΟΥΚΛΑΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARIA - PIA SORRENTINA

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Χθές, ἐξακολούθησε ἡ Ἀνναμπέλλα, τὴν ὥρα ποὺ ἔφευγα, μὲ παρακάλεσε νὰ τῆς ρίξω ἕνα γράμμα στὸ Ταχυδρομεῖο. Τὸ γράψιμό της εἶναι ὡραῖο καὶ ὁλοστρόγγυλο, ἐντελῶς ἄλλο πρᾶγμα ἀπὸ τοῦτο δῶ.

— Τότε θὰ τὄγραφε κανένας ποὺ θὰ εἶναι συνεννοημένος μαζί της ἤ... κανένας ἐχθρός της.

Ἡ μικρούλα ἔμεινε σκεπτική.

— Θὰ μοῦ πῆς ὅτι σοῦ λέω ὅλα τὰ ἴδια πράγματα. Μὰ δὲν καταλαβαίνω γιὰ πιὸ λόγο, ἂν ἡ δεσποινὶς Λυντόφσκυ ἔχει νὰ μοῦ πῇ τίποτε, νὰ μὴ μοῦ τὸ πῇ ἡ ἴδια, στὸ σπίτι της, ὅπου πηγαίνω κάθε μέρα καὶ μένω ὧρες μαζί της.

—Σ' αὐτὸ θὰ εἶχες δίκιο ἂν ἡ Οὐγγαρέζα ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς γριᾶς ποὺ σοῦδωσε τὴν κούκλα. Μ' ἂν εἶναι μὲ τὸ μέρος τῶν δύο ποὺ σοῦ τὴν ἄρπαξαν;

— Δὲν καταλαβαίνω, ψιθύρισε τὸ κοριτσάκι.

— Νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω. Ἂς ποῦμε πὼς ἡ δεσποινὶς Λυντόφσκυ εἶναι μὲ τὸ μέρος ἐκείνων ποὺ εἶχαν συμφέρον νὰ σοῦ ἁρπάξουν τὴν κούκλα. Ἔτσι οἱ λέξεις «. . .Λεωφόρος τῶν ἀκακιῶν ἀρ. 3» μποροῦσεν νὰ εἶναι τὸ τέλος μιᾶς φράσης ποὺ νὰ σοῦ συνιστοῦσε ν' ἀποφύγῃς τὴν Οὐγγαρέζα. Π. χ. «Μὴν πηγαίνῃς στὴ Λεωφόρο τῶν Ἀκακιῶν ἀρ. 3» ἢ τίποτε ἄλλο παρόμοιο ξέρω καὶ γῶ;

Ἡ Ἀνναμπέλλα κούνησε ἀργητικὰ τὸ κεφάλι της.

—Ὄχι, Ριχάρδε, δὲν θὰ πιστέψω ποτέ μου ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Ἡ δεσποινὶς Λυντόφσκυ εἶναι φίλη μου. Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς ὅ,τι θέλεις, δὲν θὰ μὲ κάνῃς ποτὲ νὰ χάσω τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τῆς ἔχω.

— Πολὺ θὰ ἤθελα νὰ μποροῦσα κι' ἐγὼ νὰ σοῦ ἔλεγα τὸ ἴδιο, γιατὶ καταλαβαίνω πόσο σὲ στενοχωροῦν οἱ ὑποψίες μου. Μὰ ὅλα εἶναι ἐναντίον της. Μοῦ ἐξήγησες πολὺ ὡραῖα καὶ ὀρθὰ πὼς εἶναι ἀδύνατο, νὰ εἶναι αὐτὴ τὸ πρόσωπο ποὺ ἔκρυψε τὸ γράμμα κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα τῆς κούκλας. Ἀφοῦ σὲ βλέπει κάθε μέρα γιατὶ νὰ μὴν σοῦ μιλήσῃ ἐσένα τῆς ἴδιας; Τότε ὅμως τί σημαίνει αὐτὸ τὸ «Λεωφόρος τῶν Ἀκακιῶν ἀρ. 3»; Γιὰ ποιὸ λόγο νὰ γράψουν τὴ διεύθυνσή της;

— Μπορεῖ καὶ κανένας ἄλλος. . .

—Ὄχι, τὸ ξέρεις πολὺ καλά. Ἄλλος στὸν ἴδιο ἀριθμὸ δὲν κάθεται. Ἡ Οὐγγαρέζα κάθεται σὲ μιὰ μονοκατοικία καὶ τὴν ἔχει νοικιάσει ὁλόκληρη γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἐσὺ ἡ ἴδια μοῦ τὸ εἶπες.

— Ἀλήθεια.

Περπάτησαν λίγες στιγμὲς σιωπηλοί, ὁ καθένας βυθισμένος στὶς σκέψεις του. Ὕστερα ἡ Ἀνναμπέλλα εἶπε:

— Ξέρεις τί ἀποφάσισα, Ριχάρδε; Αὐτὸ τὸ κομματάκι τὸ χαρτὶ θὰ τὸ δείξω μόνη μου στὴ δεσποινίδα Γκρέτα. . .

— Μὴν τὸ κάνεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Θὰ εἶναι μεγάλη ἀνοησία. . .

— Γιατί; Καλύτερα πάντα δὲν εἶναι νὰ ξεκαθαρίζῃ κανεὶς τὰ πράγματα; Ἐγὼ σήμερα κιόλας θὰ τῆς μιλήσω.

Στὸ σταυροδρόμι χωρίστηκαν. Ὁ Ριχάρδος ἔτρεξε στὸ περίπτερό του καὶ ἡ Ἀνναμπέλλα τράβηξε κατὰ τὸ σπίτι τῆς Γκρέτας Λυντόφσκυ.

«—Ἕνας ἄγνωστος ἦρθε καὶ ρώτησε τὴν θεία Ὀνωρίνα...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'

— Τί ὡραῖα χέρια ποὺ ἔχεις! φώναξε ἡ δ. Λυντόφσκυ κοιτάζοντας μὲ καλλιτεχνικὴ ἱκανοποίη-

σῃ τὰ χέρια τοῦ μικροῦ της μοντέλλου. Εἶχε φοβηθεῖ πῶς στὴν εἰκόνα τὰ εἶχε ἐξιδανικεύσει περισσότερο ἀπ' ὅ,τι ἔπρεπε καὶ γι' αὐτὸ ἦρθε κοντὰ στὴ μικρούλα γιὰ νὰ τὰ ἰδῇ καλύτερα. Μὰ ὄχι, ἦταν ἀκριβῶς ὅπως τὰ εἶχε ζωγραφίσει : μὲ μακρυὰ δάχτυλα, μὲ λεπτὸν καρπό, ἄσπρα καὶ διάφανα πὰν κρίνα.

—Ἀλήθεια, χέρια ἀγγέλου, ἔκανε μὲ γλύκα ἡ ζωγράφος. Καὶ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ κοριτσάκι γιὰ νὰ τὸ χαϊδέψῃ, ὅπως τὸ συνείθιζε.

Ἡ ὥρα τῆς πόζας εἶχε περάσει μὰ ἡ Ἀνναμπέλλα, ποὺ στεκόταν ὁλόρθη μπρὸς στὴν νεαρὴ Οὐγγαρέζα, δὲν ἀποφάσιζε ἀκόμα νὰ ντυθῇ. Ὁ μακρὺς λευκὸς χιτώνας ποὺ φοροῦσε τῆς ἔδινε, χωρὶς κι' αὐτὴ νὰ ξέρῃ τὸ γιατί, περισσότερο θάρρος ἀπ' ὅ,τι ἂν ἦταν ντυμένη μὲ τὸ παλιὸ ξεθωριασμένο της φουστανάκι. Τῆς φαινόταν πῶς μὲ τὰ ροῦχα αὐτὰ δὲν ἦταν πιὰ ἡ φτωχὴ μικρούλα ποὺ πουλοῦσε κάρτες καὶ πῶς μποροῦσε πιὸ ἐλεύθερα νὰ μιλήσῃ στὴν Γκρέτα Δυντόφσκυ γιὰ ὅλα τὰ μυστήρια ποὺ τὴν περιτριγύριζαν.

Ἐκείνη καθάριζε μὲ προσοχὴ τὰ πινέλα της.

— Τί συμβαίνει, παιδί μου ; ἔκανε ξαφνικά. Δὲν εἶναι ὥρα νὰ φύγῃς ;

Τὸ προσωπάκι τῆς Ἀνναμπέλλας ἔγινε κατακόκκινο.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπε. Θὰ σᾶς ἐνοχλῶ βέβαια.

Κι' ἑτοιμάστηκε νὰ πάῃ πίσω ἀπὸ τὸ παραβάν. Μὰ ἡ Γκρέτα τὴν κράτησε.

— Δὲν μ' ἐνοχλεῖς καθόλου, τῆς εἶπε. Ὄχι, μικρή μου, δὲν ἤθελα νὰ σοῦ πῶ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα. Σοῦ θύμισα μόνον τὴν ὥρα μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ μὴν ἀργήσῃς καὶ σὲ μαλλώσῃ ἡ θεία σου.

—Ἔχετε δίκιο, εἶπε ἡ Ἀνναμπέλλα, πρέπει νὰ φύγω. Πρῶτα ὅμως. . .

— Πρῶτα τί ; . . τὴν ρώτησε ἡ Γκρέττα ἐνθαρρυντικά :

— Νά, ἤθελα νὰ σᾶς πῶ . . . ὤ, τί δύσκολο ποὺ εἶναι !

Κι' ἔκρυψε τὸ πρόσωπό της μὲς στὰ χέρια της.

Ἡ Γκρέτα τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὴ μέση καὶ, σηκώνοντάς την σχεδὸν στὴν ἀγκαλιά της, τὴν κάθισε στὸ ντιβάνι. Ὕστερα κάθησε κι' αὐτὴ κοντά της.

— Τώρα θὰ ἰδοῦμε εἶπε, μισογελώντας καὶ μισοσοβαρά, τί εἶναι αὐτὸ τὸ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα ποὺ ἔχεις νὰ μοῦ πῇς. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιατί δειλιάζεις ; Τόσο φόβο σοῦ κάνω ;

Γέλασε καὶ φάνηκαν τὰ ἄσπρα της δόντια, ἴδια μὲ μαργαριτάρια.

Ἦταν ξανθὴ καὶ δροσερὴ ὅμοια ἡ εἰκόνα τῆς ἄνοιξης.

Ἐνθαρρυμένη ἀπὸ τὰ καλὰ αὐτὰ λόγια ἡ Ἀνναμπέλλα ἀποφάσισε ἐπιτέλους νὰ φανερώσῃ τὸ περίφημο ἐκεῖνο χαρτί. Ἡ Γκρέτα Δυντόφσκυ τὸ πῆρε στὰ χέρια της καὶ τὸ διάβασε μὲ δυνατὴ φωνή :

— Λεωφόρος τῶν Ἀκακιῶν ἀρ. 3, εἶπε χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ. Αὐτὴ εἶναι ἡ διεύθυνσή μου. Ποιὸς στὸ ἔδωσε τοῦτο τὸ χαρτί ;

Γιὰ νὰ τῆς δώσῃ νὰ καταλάβῃ μὲ ποιὸ περίεργο τρόπο βρέθηκε τὸ χαρτὶ στὰ χέρια της, ἡ Ἀναμπέλλα διηγήθηκε στὴ ζωγράφο ὅλα τὰ περίεργα περιστατικὰ ποὺ τῆς εἶχαν τύχει τώρα τελευταῖα, χωρὶς νὰ παραλείψῃ καμμιὰ λεπτομέρεια ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς ξανθῆς κούκλας.

Ἡ νέα τὴν ἄκουγε σιωπηλὴ καὶ μὲ μεγάλη προσοχή· ὅταν ὅμως ἄκουσε ὅτι τὸ σχισμένο ἐκεῖνο χαρτάκι δὲν μποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὸ γράμμα τὸ κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὴν περρούκα τῆς κούκλας, ἔβαλε μιὰ φωνή :

— Μὰ γιατὶ τὴ δική μου τὴ διεύθυνση ; Ποιὸς μπορεῖ νὰ ἔγραψε αὐτὸ τὸ «Λεωφόρος τῶν Ἀκακιῶν ἀρ. 3» ; Τί σημαίνει ἄραγε αὐτό ;

(Ἀκολουθεῖ) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΟΥ ΘΕΙΟΥ-ΜΗΝΑ

—Ὅπως βλέπετε, ἀγαπητά μου παιδιά, τοὺς ἔλεγε ἐνῶ τὰ μοίραζε, διάλεξα, γιὰ τὸν καθένα σας, δῶρα δύο εἰδῶν : ἕνα διασκεδαστικὸ κι' ἕνα χρήσιμο. Πάρτε τα καὶ σᾶς εὔχομαι νὰ περάσετε . . .

Οἱ μικροὶ δὲν ἄκουσαν τί ἄλλα τοὺς εἶπε. Σὰν παραζαλισμένοι, ἅπλωσαν τὰ χέρια καὶ δέχτηκαν τὰ «δῶρα», ψιθυρίζοντας «εὐχαριστῶ πολύ», ἐνῶ ὁ θεῖος τοὺς χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος, σὰν νὰ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ, ὅτι δὲν τὸν ἔμελλε καὶ τόσο γιὰ τὴ «θυσία» ποὺ εἶχε ὑποστῇ, γιὰ χάρη τους.

Γιατὶ—ποῦ νὰ τὸ φαντασταῖ οἱ καϊμένοι οἱ μικροί,—ὁ θεῖος – Μηνᾶς ἦταν τρομερὰ φιλάργυρος. Ἡ περιουσία ποὺ εἶχε ἀποκτήσει στὰ ξένα, ποτὲ δὲν τοῦ φάνηκε ἀρκετή, ὥστε νὰ νομίζῃ τὸν ἑαυτό του πλούσιο. Ἔβλεπε πῶς ἄλλοι εἶχαν περισσότερα κι' ἔτσι κατώρθωνε νὰ πιστεύῃ πάντα πῶς ἦταν ἀρκετὰ φτωχός. Καὶ προσπαθοῦσε νὰ μὴ ξοδεύῃ τίποτα περιττό. Ἔτσι καὶ τώρα, ποὺ ἀποφάσισε νὰ διαθέσῃ ἕνα ποσὸν γιὰ μερικὰ δῶρα, ποὺ ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ δώσῃ στοὺς πιὸ στενοὺς συγγενεῖς, φρόντισε νὰ τὸ περιορίσῃ στὸ ἐλάχιστον, καθὼς ἦταν ἀκόμα τρομοκρατημένος ἀπὸ τὰ «μεγάλα ἔξοδα», ποὺ ἀναγκάστηκε νὰ κάνῃ γιὰ τὸ ταξίδι του καὶ ποὺ διαρκῶς ἐπανελάμβανε . . .

Ἀπὸ τὰ «δῶρα» τοῦ θείου-Μηνᾶ ὁ Νῖκος κι' ἡ Φροσούλα, δοκίμασαν τὴν πιὸ βαθειὰ ἀπογοήτευση. Ἡ διάψευση τόσων ἐλπίδων εἶχε ἐπαναστατήσει τόσο τὴν ἀθῶα τους παιδικὴ ψυχή, ὥστε ἡ μαμμὰ ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς φανερώσῃ ὅτι θὰ λάβαιναν τὸ βράδυ, ἀπ' τὸ μπαμπᾶ, τὰ δῶρα ποὺ τόσο ἐπιθυμοῦσαν : ἕνα ὡραῖο σιδηρόδρομο ὁ Νῖκος, κι' ἡ Φροσούλα, μιὰ ξανθὴ καὶ γαλανὴ κούκλα, σὰν ἐκείνην ποὺ εἶχαν δεῖ μαζὶ προχτὲς στὴ βιτρίνα. Ἔτσι μόναν ἡ ὄψη τους ξανάγινε γελαστή. Καὶ τότε ἔπεσαν καὶ οἱ δυὸ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μαμμᾶς καὶ τὴν φιλοῦσαν, μὲ λόγια τρυφερά, ἐντελῶς παρηγορημένοι.

Ὅσο γιὰ τὸ θεῖο-Μηνᾶ, μάταια ὁ καϊμένος προσπαθοῦσε κι' ἀργότερα, νὰ κερδίσῃ ἀπόλυτη τὴν ἀγάπη τους. Ἡ ἀλήθεια εἶναι, πῶς κι' οἱ μικροὶ προσπαθοῦσαν νὰ τοῦ τὴν δώσουν, ἀλλὰ δὲν τὸ κατώρθωσαν. Ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος καραγκιόζης κι' ἡ φτηνὴ ἀλλοίθωρη κουκλίτσα, ποὺ παραστάθηκαν στὴν ἀρχὴ τῆς γνωριμίας τους, ἐξακολουθοῦσαν πάντα νὰ βρίσκονται ἀνάμεσά τους καὶ νὰ τοὺς χωρίζουν ἐπίμονα . . .

ΚΑΛΛΙΟΠΗ Σ. ΚΑΡΔΟΠΑΤΗ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

ΜΥΘΟΣ ΨΑΡΑΔΩΝ

Ψαράδες εἰς αἰγιαλὸν
ἐβάλασι πλεμμάτι [1]
Καὶ μὲ χαρὰν τὸ σύρνασι,
θαρροῦσαν κι' εἶχε κάτι
Ὅτι ἐβάρεε [2] περισσά,
θαρροῦσαν κι' εἶχε ψάρια,
Ἐχαίρουνταν στὴν εὐτυχιὰ
κι' εἶχαν πολλὰ καμάρια.
Ἀπάνω ὅταν ἔφθασε
καὶ εἶδασι καθάρια
Πέτρα μεγάλη ὅπ' ἤτανε
καὶ μόν' ὀλίγα ψάρια,
Πολλὰ [3] ἐπικαθήμασιν
ὅλοι διὰ τὴν πέτρα
Ὅτι πασάνας [4] διάφορον [5]
στὴν συντροφιὰν ἐμέτρα.
Τότες ἐκεῖ ἐλάλησεν
ἕνας στὴν συντροφίαν :
«Δὲν πρέπει νὰ λυπούμαστεν
ἡμεῖς στὴν δυστυχίαν·
Ὅει ἡ λύπη κι' ἡ χαρὰ
σὰν ἀδελφὲς περνοῦσι
Καὶ τοὺς ἀνθρώπους πάντατε
πολλὰ καταγελοῦσι».

(ΙΣ' Αἰώνας) ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΙΤΩΛΟΣ

1. Πλεμμάτι=δίχτυ· — 2. Ἐβάρεε = ἐβάρυνε·—3. Πολλὰ = πολύ· — 4. Πασάνας (πᾶσα ἔνας) = καθένας·—5. Διάφορον = μέρδος.

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΥ

Ἀγαπητοί μου,

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια, μποροῦσε κανένας νὰ ἀπαντήσῃ στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν μιὰ γριὰ φτωχοντυμένη, κουρασμένη, τσακισμένη, ποὺ στὸ χλωμὸ καὶ ζαρωμένο της πρόσωπο ἦταν ὁλοφάνερα τὰ ἴχνη τοῦ πόνου καὶ τῶν στερήσεων. Ἂν τὴν ἐβλέπατε, χωρὶς νὰ προσέξετε καλὰ τὰ μάτια της, ποὺ διατηροῦσαν μιὰ ἀσυνήθιστη λάμψη καὶ μαρτυροῦσαν μιὰ μεγάλη ψυχή, θὰ τὴν παίρνατε γιὰ καμμιὰ χήρα χαροκαμμένη, ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ τρώῃ λίγο ψωμὶ ἀπὸ τὴ συνταξούλα ποὺ τῆς ἄφησε ὁ ἄντρας της, ἴσως θὰ τὴν παίρνατε καὶ γιὰ ζητιάνα. Κι' ὅμως, τὴν περασμένη ἑβδομάδα, ποὺ πέθανε αὐτὴ ἡ γριά, τῆς ἔγινε μιὰ μεγαλοπρεπέστατη κηδεία. Ἑκατὸ στεφάνια κατατέθηκαν στὴ σωρό της—καὶ τὸ πρῶτο ἀπὸ τὸν ὑπουργὸ κ. Κοτζιᾶ ἐκ μέρους τῆς Κυβερνήσεως—εἴκοσι λόγοι ἐκφωνήθηκαν, καὶ τὸ βράδυ τῆς κηδείας, σ' ὅλα τὰ θέατρα τῶν Ἀθηνῶν, σηκώθηκαν οἱ θεατὲς κι' «ἐτήρησαν ἑνὸς λεπτοῦ σιγὴν εἰς ἔνδειξιν πένθους». Ποιὰ ἦταν λοιπὸν αὐτὴ ἡ γριὰ ποὺ τιμήθηκε τόσο στὸ θάνατό της ; Ἁπλούστατα, ἦταν ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ἡ μεγάλη ἑλληνίδα τραγῳδός, «ἡ Σάρα Μπερνὰρ τῆς Ἑλλάδος», ὅπως τὴν ἔλεγαν στὸν καιρό της. Καὶ γιατὶ τὰ τελευταῖα της χρόνια τριγύριζε σὲ τέτοια κατάντια ; Ἁπλούστατα, γιατὶ ὁ τόπος μας δὲν εἶναι ἀκόμα πολιτισμένος, ἀδιαφορεῖ γιὰ τοὺς μεγάλους του ὅσο ζοῦν, καὶ τοὺς ἀφίνει νὰ καταντοῦν στὰ γεράματά τους ζητιάνοι.

Ἔτσι κι' ἡ Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, ποὺ εἶδε στὴν ἀκμή της τόσες δόξες, τόσους θριάμβους, μὰ δὲν κατάφερε καὶ νὰ πλουτήσῃ — στὸν καιρό της δὲν πλουτοῦσαν οἱ μεγάλοι ἠθοποιοί—ἅμα τὴν πῆραν τὰ χρόνια, ἅμα ἔχασε τὰ νειάτα καὶ τὴ δύναμη νὰ ἐργάζεται, ἅμα ξετοπίσθηκε ἀπὸ τὶς νέες ποὺ εἶχαν βγεῖ στὸ Θέατρο, γιὰ νὰ δρέψουν αὐτὲς πιὰ τὶς δάφνες καὶ τὰ χρυσᾶ μῆλα, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ περιεδεύῃ στὶς ἐπαρχίες, καὶ νὰ κουτσοζῇ, ἔπεσε ἡ δύστυχη στὴ φτώχεια στὴν ἀθλιότητα. Τότε, ποὺ λέτε, τὴ βλέπατε νὰ γυρίζῃ στοὺς δρόμους τῶν Ἀθηνῶν στὴν κατάντια ἐκείνη ποὺ μᾶς ἔκανε λύπη καὶ φρίκη. Ἡ μεγάλη Εὐαγγελία Παρασκευοπούλου, στὰ γεράματά της, δὲν εἶχε γιὰ νὰ ζῇ παρὰ τὴ συνταξούλα ποὺ ἔπαιρνε ἀπὸ τὸ «Ταμεῖο Συντάξεων Ἐργατῶν τοῦ Θεάτρου», οὔτε χίλιες δραχμὲς τὸ μῆνα ! Εὐτυχῶς, πρὶν ἀπὸ δυὸ ἢ τρία χρόνια, οἱ ἁρμόδιοι θυμήθηκαν πῶς ἡ φτωχὴ αὐτὴ γριὰ στάθηκε μιὰ νεοελληνικὴ δόξα, συγκινήθηκαν ἀπὸ τὴν κατάστασή της, εἶπαν πῶς ἦταν «ντροπὴ» γιὰ τὸν τόπο, καὶ τῆς αὔξησαν τὴ σύνταξή της σὲ πέντε, νομίζω, χιλιάδες δραχμές. Ἔτσι ἀνακουφίσθηκε τὶς τελευταῖες τουλάχιστο ἡμέρες τῆς ζωῆς της κι' ἔκλεισε τὰ μάτια της εὐχαριστημένη, ἱκανοποιημένη, εὐγνωμονώντας κι' εὐλογώντας.

Ἀλλ' ἀρκεῖ αὐτό ; Δὲν θάταν καλύτερα νὰ τῆς ἔκαναν λιγώτερα στὸ θάνατό της καὶ νὰ τὴν ἀνακούφιζαν νωρίτερα στὴ ζωή της, γιὰ νὰ μὴν περνοῦσε τόσα δυστυχισμένα καὶ στερημένα χρόνια ; Αὐτή, δυστυχῶς, εἶναι ἡ μοῖρα τῶν μεγάλων στὸν τόπο μας. Τιμὲς καὶ δόξες στὸ θάνατό τους· φτώχεια καὶ στέρηση στὴ ζωή τους. Τελευταῖα μόνο ἄρχισαν νὰλλάζουν κάπως τὰ πράγματα, καὶ τὸ Κράτος νὰ δείχνῃ περισσότερη στοργὴ στοὺς ποιητές, τοὺς συγγραφεῖς, τοὺς καλλιτέχνες, τοὺς ἠθοποιοὺς—στοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης, ποὺ τὸ ἐπάγγελμά τους τοὺς δοξάζει κάποτε, μὰ πολὺ σπάνια τοὺς ἐξασφαλίζει. Στὸν Παλαμᾶ π. χ. ἔδωσαν πέρσυ κι' ἄλλη σύνταξη ἀπὸ τὴ μικρὴ ἐκείνη ποὺ εἶχε σὰ δημόσιος ὑπάλληλος, καὶ τώρα ὁ μεγάλος ποιητὴς μπορεῖ νὰ ζῇ καλά. Αὐτὸ εἶναι δεῖγμα πολιτισμοῦ. Νὰ τὸ ξέρετε, παιδιά μου, καὶ σεῖς ποὺ αὔριο θὰ εἶσθε ἄνθρωποι τῆς κοινωνίας, καὶ μερικοὶ μπορεῖ νὰ γίνετε κάποτε καὶ «ἁρμόδιοι» — πρωθυπουργοί, ὑπουργοί, διοικητές, δήμαρχοι καὶ καθεξῆς : νὰ μὴν ἀδιαφορεῖτε γιὰ τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων καὶ τῆς τέχνης . . .

Αὐτὸ τὸ δίδαγμα βγαίνει ἀπὸ τὴ ζωὴ καὶ τὸ θάνατο τῆς Εὐαγγελίας Παρασκευοπούλου. Κι' ἐπροτίμησα νὰ ἐπιμείνω σ' αὐτό, παρὰ νὰ σᾶς διηγηθῶ τὴν καλλιτεχνική της δράση, νὰ σᾶς τὴν παρουσιάσω στὴ μεγάλη της ἀκμὴ καὶ δόξα — ἀπὸ τὰ 1890 περίπου ὡς τὰ 1900— ὅταν ἔπαιζε «Μήδεια», «Φαύστα», «Κυρία μὲ τὰς Καμελίας», καὶ τὴν ἔλεγαν ἑλληνίδα Σάρα Μπερνάρ . . .

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΟΤΟΣ ΚΑΙ Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θ'

Ἓν' ἀπὸ τὰ ξερὰ αὐτὰ φύλλα, ἀρκετὰ μεγάλο, ἔπεσε στὸ κεφάλι τοῦ Τοτοῦ κι' ἀπὸ κεῖ γλύστρησε πάνω στ' αὐτὶ τοῦ Πηδηχτούλη, τὸ μυτερὸ κι' εὐαίσθητο αὐτὶ τοῦ λαγοῦ, ποὺ ἔξεῖχε λιγάκι ἀπὸ τὸ ἐπανωφόρι. Ὁ Πηδηχτούλης γαργαλεύθηκε, ἐνοχλήθηκε, καὶ κουνήθηκε ἀπότομα, γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ ταὐτί του τὸ αὐθάδικο φύλλο. Ἀλλὰ τὸ φύλλο δὲν ἔφυγε, ὁ Πηδηχτούλης θύμωσε καί, μ' ἕνα δυνατὸ τίναγμα, ξέφυγε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Τοτοῦ κι' ἔπεσε χάμω στὸ πεζοδρόμιο.

— Μπά ! ἕνας λαγός ! φώναξαν μ' ἔκπληξη μερικοὶ διαβάτες.

— Μπά ! ἔκαμε κι' ἡ μαμμὰ τοῦ Τοτοῦ. Ὁ λαγός σου μᾶς ἀκολούθησε στὸ σχολεῖο ;

—Ἔτσι φαίνεται, ἀποκρίθηκε κοκκινίζοντας ὁ Τοτός.

Κι' ἔσκυψε γιὰ νὰ πιάσῃ τὸν Πηδηχτούλη. Ἀλλ' αὐτός, φοβισμένος ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔβλεπε γύρω του, ἄρχισε νὰ τρέχῃ. Ὀπίσω του ὁ Τοτός. Μὰ ποῦ νὰ φτάσῃ ! Κι' οἱ διαβάτες ὁλόενα νὰ φωνάζουν :

—Ἕνας λαγός ! ἕνας λαγός !

— Τί λαγός ; ἔκαμε ἕνας πόλισμαν ποὺ στεκόταν στὸ σταυροδρόμι. Δὲν ἐπιτρέπεται λαγὸς μέσα στὴν πόλη ! Πιάστε τον !

Κι' ὑψώνοντας τὸ ραβδί του, ὥρμησε νὰ πιάσῃ τὸν Πηδηχτούλη.

Σὲ λίγο, ὁ Τοτὸς κι' ὁ πόλισμαν ἔτρεχαν μαζί. Μπροστά τους, πιὸ γρήγορα ἐννοεῖται, ἔτρεχε ὁ λαγός. Κι' ἡ μαμμὰ τοῦ Τοτοῦ στεκόταν στὴ θέση της καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα. Θὰ τὸν ἔπιαναν ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

Ο ΑΗ ΒΑΣΙΛΗΣ ΣΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Ὁ Ἀη-Βασίλης στὸ Παρίσι ἦρθε μὲ κάθε πομπὴ καὶ πολυτέλεια. Τὸν εἶδαν τὰ παιδιά, μικρὰ καὶ μεγάλα, πλούσια καὶ φτωχά, εὔτακτα καὶ ἄτακτα. Εἶναι ξέρετε πολὺ καλόγνωμος ὁ παρισινὸς Ἀη-Βασίλης. Φορεῖ κι' αὐτὸς κόκκινη κάπα, ἄσπρη γούνα, μαῦρα ποδήματα, ὧς τὸ γόνα καὶ τὸν φωνάζουν ὅλοι μπάρμπα Νοέλ.

Τὸ εἶδα καὶ γώ. Τοῦ μίλησα μάλιστα, ἀλλὰ δὲν μ' ἄκουσε. Ἐκείνη τὴν ὥρα διάβαζε τὰ γράμματα. Χίλια γράμματα εἶχε ἀνοιγμένα, χιλιάδες διαβασμένα. Χιλιάδες εἶχε ἀκόμα νὰ διαβάσῃ, χίλια μύρια περιστέρια τοῦ κουβαλοῦσαν ἄλλα τόσα γράμματα. Ὁ Ἀη-Βασίλης τ' ἄνοιγε, ζάρωνε τὰ φρύδια γιὰ τὶς ἀνορθογραφίες, ἀλλὰ στὸ τέλος χαμογελοῦσε κρυφά, ἀνάμεσ' ἀπ' τὰ παχειά του γένια. Ὅλο καὶ ἔσκιζε φάκελα, ὅλο καὶ διάβαζε, ὅλο καὶ ἔτρεχε τάμάξι του, ὅλο καὶ ἔψελναν τἀγγελούδια γύρω του. Κάτι ἀγγελούδια μεγάλα, μὲ μακριὲς πουκαμίσες καὶ κάταπρες φτεροῦγες. Ἔπειτα σοῦ λένε ὅτι οἱ ἄγγελοι εἶναι φρόνιμοι καὶ ἄτακτα τὰ παιδιά. Ἂν οἱ ἄγγελοι ψέλναν σιγώτερα, θὰ μ' ἄκουγε ὁ Ἀη-Βασίλης καὶ μένα καὶ ὅλα τὰ παιδάκια καὶ ὅλες τὶς μαμάδες ποὺ ἦταν γύρω μου. Μὰ οἱ ἄγγελοι δὲν ἐννοοῦσαν νὰ σωπάσουν. Τὸ μεγάφωνο ἦταν πολὺ δυνατό...

Ἔ! Τώρα πιὰ μὲ τσακώσατε. Μεγάφωνα καὶ ἄγγελοι δὲν ταιριάζει. Ἐγὼ βλέπετε δὲν τὰ καταφέρνω σὰν τὸ φίλο μας τὸν κ. Ἀνανία, ποὺ λέει κάτι φεμματάκια — ὅρα παθήματα Κυριακῶν—τόσο ὡραῖα, τόσο στρογγυλά...

Λοιπὸν ὁ Ἀη-Βασίλης αὐτὸς ἦτανε μέσα σὲ μιὰ θεόρατη βιτρίνα τῆς Γκαλερὶ Λαφαγιὲτ τοῦ Παρισιοῦ. Χάζι ποὺ κάνανε τὰ παιδιά! Τὰ μικρὰ μάλιστα δὲ λέγανε νὰ ξεκολλήσουν. Τὰ κορίτσια πάλι προτιμοῦσανε τὴ βιτρίνα τοῦ Λούβρου. Ἡ ξανθιὰ κούκλα παντρευόταν ἕνα μελαχροινὸ κοῦκλο πυροσβέστη. Ὁ ὡραῖος γαμπρὸς εἶχε προσκαλέσει στὸ γάμο ὅλο τὸ πυροσβεστικὸ σῶμα. Οἱ νεόνυμφοι χορεύανε στὴ μέση. Γύρω-γύρω οἱ καλεσμένοι καμάρωναν.

Ἀμὲ τὸ παλάτι τῆς κούκλας ;

Ἀμὲ τὸ βάλς τοῦ 1900 ;

Ἀμὲ τὸ ἐπεισόδιο τοῦ μετρό ; Γελοῦσε ὁ κόσμος μὲ τὴν καρδιά του. Τὸ μετρὸ – ὁ ὑπόγειος σιδηρόδρομος τοῦ Παρισιοῦ—σταμάτησε ξαφνικά. Ὁ ὁδηγὸς φωνάζει. Οἱ ἐπιβάτες ποὺ περιμένουν στὴν πλατφόρμα, τὰ χάνουν.

— Τί εἶναι; Τί τρέχει;

Νά, δυὸ χῆνες τὸ σκάσανε ἀπὸ τὸ καλάθι τῆς χωριάτισσας. Τί δηλαδή ; Ἐπειδὴ τὶς λένε κουτές, κουτὲς εἶναι ; Δὲν τὸ κατάλαβαν τάχα πὼς ἡ ἀφέντισσά τους πήγαινε νὰ τὶς πουλήσῃ ; Θὰ τὶς σφάξουν, θὰ τὶς κάνουν παραγεμιστὲς μὲ τροῦφες. Τὸ σκάσανε λοιπόν, πετάξανε χάμω στὶς γραμμὲς καὶ ἀρχίσανε τὶς φωνές.

— Κακακά... Κακακά...

Τὰ λέγανε τῆς ἀφέντισσάς τους ἀπὸ τὴν καλή. Τὶς καλοπιάνει ἡ χωριάτισσα, τὶς δίνει καὶ ζάχαρι, τίποτα. Θυμώνει ἕνα σεβάσμιο ζευγαράκι. Χειρονομεῖ ζωηρά. Τί δηλαδή ; Θὰ καθυστερήσουν γιὰ τὶς χῆνες ; Εἶναι φορτωμένοι τὰ πρωτοχρονιάτικα ψώνια τους. Κουράστηκαν. Βιάζονται. Φουσκώνει μιὰ μεγαλοπρεπὴς κυρία. Κοκκινίζει. Δὲν προσέχει αὐτὸ τὸ ζευγάρι ; Ὁ κύριος τῆς πάτησε τὸ πόδι. Θυμώνει τόσο ποὺ λιποθυμᾶ, πέφτει πάνω σ' ἕνα λεπτοκαμωμένο δανδῆ. Αὐτὸς πάλι σπρώχνει τὸν καθαριστή, ἄθελά του. Τὸ νερό, ἀπὸ τὸ ποτιστήρι, χύνεται στὰ παπούτσια ἑνὸς κομψοῦ. Μήπως τὰ θυμᾶμαι ὅλα τὰ ἐπεισόδια; Ἡ ὑπάλληλος τῶν εἰσιτηρίων κλείνει τὴν εἴσοδο. Δὲν ἀφήνει νὰ περάσῃ ἄλλος ἐπιβάτης στὴν πλατφόρμα. Θυμώνουν κι' αὐτοὶ μὲ τὴ σειρά τους.

Ἕνας κύριος μάλιστα πιάστηκε στὴν μηχανικὴ πορτίτσα, βρίσκεται μισὸς ἔξω, μισὸς μέσα. Ἀπειλεῖ μὲ τὴν ὀμπρέλα του καὶ ἡ γυναίκα του μὲ τὰ φασαμαίν της. Ἀμ' ἐκεῖνος ἐκεῖ; Ἄχ, ἴδιος ὁ Ἀνανίας! Ἔτσι ψηλός, ἔτσι κοκκαλιάρης, ἔτσι ἀνάλατος. Μακρολαίμης, μὲ τὸ φιογκάκι, ἴδιος, ἀπαράλλαχτος! Τὸν βλέπω καὶ γελῶ.

—Ἄχ! Ἀνανία, λέγω, μέσα μου, ποῦ νὰ ἤσουν στὸ Παρίσι νὰ ἔβλεπες τὴ μουτσουνάρα σου. Νὰ ἔβλεπες καὶ τὶς πρωτοχρονιάτικες βιτρίνες, νὰ βάλῃς, ὅπως ἐσὺ ξέρεις, πιπεράκι, ἀλατάκι καὶ νὰ μᾶς τὰ σερβίρῃς ὡραῖα ὡραῖα, ὅπως μόνο ἐσὺ ξέρεις.

Ἀλλ' ἂς ἀφήσουμε τὸν Ἀνανία, μὴν κακοχολιάσῃ κιόλας, ἂς δοῦμε τὰ παιχνίδια.

Τί παιχνίδια, Θεέ μου! Ἀμέτρητα ἔφερε ὁ μπάρμπα-Νοέλ. Γέμισαν οἱ βιτρίνες τοῦ Παρισιοῦ, πήρανε ὅλα, ὅλα τὰ παιδάκια.

Ἀκοῦστε. Ἂς ἀφήσουμε ποὺ κάθε πλούσιο σπίτι ἐώρτασε τὸ δέντρο του καὶ ὅποῦ ὁ μπάρμπα Νόελ πῆγε ἐν πομπαῖς. Καὶ κάθε ἐφημερίδα ἐώρτασε τὸ δέντρο της, ὅπου πῆγαν τὰ παιδάκια τῶν ἀναγνωστῶν της καὶ κάθε σύλλογος, γιὰ τὰ μικρὰ τῶν δικῶν του. Ἀμὲ τὸ μεγάλο δέντρο τοῦ προέδρου τῆς Δημοκρατίας ; Οἱ δάσκαλοι τοῦ Παρισιοῦ στείλανε τὰ καλλίτερα μαθητούδια τους. Γλυκύ σμα, χορός, τραγούδι, ὧρα ἄφθονα.

Καὶ τώρα ; Πέρασαν αὐτὰ πιά, ἔφυγε ὁ μπάρμπα Νοέλ, ὁ ἀληθινός. Ἔμειναν οἱ ἄλλοι, οἱ ψεύτικοι, στὶς βιτρίνες.

Μὰ νἆναι τάχα ψεύτικοι ;

ΙΡΣΙΜ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΚ ΤΟΥ ΦΥΣΙΚΟΥ

— Νὰ τοῦ τραβήξω ταῦτί, θὰ φωνάξῃ ;

ΤΟΜ ΣΩΓΕΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ MARK TWAIN

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο—

Αὐτὸς εἶχε κερδίσει τρεῖς ἢ τέσσερες Βίβλους. Μιὰ φορὰ εἶχε ἀπαγγείλει μονορροῦφι τρεῖς χιλιάδες στίχους τῆς Ἁγίας Γραφῆς χωρὶς νὰ κομπιάσῃ οὔτε σὲ μιὰ λέξη, μ' αὐτὸ πιὰ ἦταν πάρα πολὺ γιὰ τὸ κακόμοιρο τὸ μυαλό του κι' ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη εἶχε πάρει ἕνα ὕφος ἀποβλακωμένο. Καὶ τὸ πάθημά του αὐτὸ ἦταν μεγάλη ἀτύχια γιὰ τὸ σχολεῖο, γιατί ὅποτε ἐρχόταν νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ σχολεῖο ὁ κ. ἐπιθεωρητὴς ἢ κανένα ἄλλο σπουδαῖο πρόσωπο, πάντοτε ἔβγαζαν τὸ παιδὶ αὐτὸ κι' «ἔκαναν τὴ φιγούρα τους» ὅπως μὲ πολὺ μεγάλη ἔλλειψη σεβασμοῦ ἔλεγε ὁ Τόμ.

Μόνο τὰ πιὸ φρόνιμα καὶ μελετηρὰ παιδιὰ ἔμπαιναν στὸν κόπο νὰ φυλᾶνε τὰ δελτία τους καὶ νὰ μαθαίνουν γραμμὴ ἀπέξω στίχους ὥσπου νὰ γίνουν ἄξιοι ν' ἀποκτήσουν μιὰ Βίβλο. Μὰ ἄξιζε κιόλας τὸν κόπο, γιατὶ ἡ ἀπονομὴ ἑνὸς τέτοιου βραβείου ἦταν σπάνιο καὶ κοσμοϊστορικὸ γεγονὸς καὶ ὁ ἥρως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἔπαιρνε τέτοια δόξα καὶ τιμή, ποὺ τὸ τρόπαιό του κέντριζε κάθε μαθητὴ τὴ φιλοδοξία καὶ τὸν ἔκανε νὰ φλέγεται ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρῃ κι' αὐτὸς τὸ βραβεῖο. Κι' ὁ ζῆλος αὐτὸς κρατοῦσε καμμιὰ φορὰ καὶ τέσσερες βδομάδες. Τὸ πνευματικὸ στομάχι τοῦ Τὸμ μπορεῖ νὰ μὴν ἔνοιωθε πεῖνα ποτὲ γιὰ τὴν ἀπόκτησῃ τῆς Βίβλου, μὰ σίγουρα ζήλευε πολὺ τὴ δόξα καὶ τὴν αἴγλη ποὺ συνώδευε τὴν ἀπονομὴ ἑνὸς τέτοιου βραβείου.

Ὅταν ἔφθασε ἡ ὥρα ν' ἀρχίσῃ τὸ μάθημα παρουσιάστηκε ὁ πάστωρ, στάθηκε μπρὸς στὸν ἄμβωνα, μ' ἕνα κλειστὸ ὑμνολόγιο στὸ χέρι του, καὶ τὸ δάχτυλο ἀνάμεσα στὰ φύλλα του, καὶ φώναξε : «σιωπή !». Ὁ πάστωρ ἦταν ἕνα ἀδύνατο, κιχεκτικὸ ἀνθρωπάκι καμμιὰ εἰκοσιπενταριὰ χρόνων. Φοροῦσε ἕνα ὄρθιο σκληρὸ κολλάρο ποὺ τοῦ ἔφθανε σχεδὸν ὧς τ' αὐτιὰ καὶ ποὺ οἱ δύο μυτερές του ἄκρες φοβέριζαν νὰ χωθοῦν στὶς γωνιὲς ἀπὸ τὸ στόμα του— ἦταν δηλαδὴ ἕνας σωστὸς φράχτης ποὺ τὸν ὑποχρέωνε νὰ κοιτάζῃ πάντα ὁλοῖσια μπροστά του ἢ νὰ γυρίζῃ μονοκόμματος πρὸς τὰ δεξιὰ ἢ τ' ἀριστερά

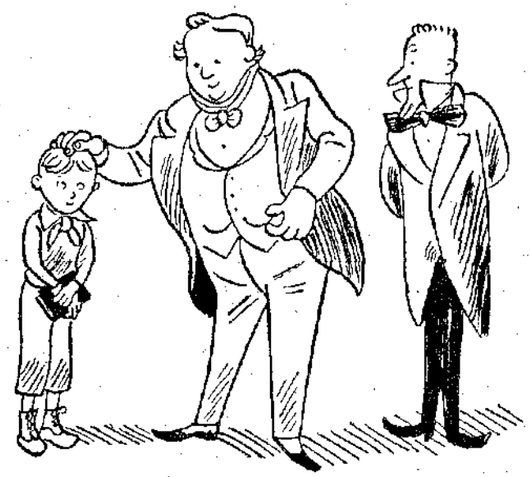

«— Μπράβο, Θωμᾶ, μπράβο, εἶπε ὁ κ. δικαστής...»

Βλέπω ἐκεῖ ἕνα μικρὸ κοριτσάκι ποὺ κοιτάζει ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο—θὰ φαντάζεται, μοῦ φαίνεται, πὼς θὰ βρίσκουμαι κάπου ἐκεῖ ἐπάνω σὲ κανένα δέντρο καὶ πὼς θὰ βγάζω λέγο στὰ πουλάκια. (Ἐπιδεικνιαστικὰ χαχανίσματα) Πρῶτα ἀπ' ὅλα λοιπὸν θὰ ἤθελα νὰ σᾶς πῶ πόσο χαίρομαι ποὺ βλέπω τόσα παστρικὰ καὶ γελαστὰ προσωπάκια, μαζεμμένα ἐδῶ σ' αὐτὸ τὸν τόπο ὅπου ὅλοι ἔρχονται γιὰ νὰ μάθουν νὰ κάνουν τὸ καλὸ καὶ τὸ δίκαιο.

Στὸ ὕφος αὐτὸ ἐξακολούθησε ὁ λόγος τοῦ κ. Γουῶλτερς. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ σᾶς τὸν βάλω ὧς τὸ τέλος. Ἦταν χυμένος στὸ συνειθισμένο καλούπι αὐτῶν τῶν λόγων ποὺ δὲν ἀλλάζουν ποτὲ καὶ ποὺ τοὺς ξέρουμε ὅλοι μας.

Τὸ τελευταῖο μέρος τοῦ λόγου ταράχθηκε ἀπὸ τὶς σκουντιές, τὶς τσιμπιὲς καὶ τοὺς καυγάδες ποὺ ἔκαναν μεταξύ τους τὰ ἐρίφια τοῦ μικροῦ πεμνίου κι' ἀπὸ τὰ μουρμουρητὰ καὶ τὸν θόρυβο ποὺ ἄρχισε νὰ ἀκούγεται ἀπὸ πολλὲς μεριές, ποὺ ἁπλώθηκε σιγά-σιγὰ σ' ὅλη τὴν αἴθουσα καὶ ποὺ λίγο ἔλειψε νὰ παρασύρῃ καὶ τὸν Σὶδ καὶ τὴ Μαίρη, αὐτοὺς τοὺς δυὸ ἀκλονήτους βράχους. Μὰ ἔπαψε ξαφνικὰ ὅλη ἡ βουή, ὅταν ἡ φωνὴ τοῦ κ. Γουῶλτερς ἄλλαξε τόνο, σημάδι πὼς κόντευε νὰ τελειώσῃ, καὶ ὁ ἐπίλογος ἀκούσθηκε μέσα σὲ βαθειὰ σιγή, γεμάτη εὐγνωμοσύνη.

Ἡ αἰτία ὅμως ποὺ προκάλεσε ὅλο τὸ θόρυβο καὶ τὰ μουρμουρητὰ ἦταν ἕνα περιστατικὸ ἐξαιρετικὰ σπουδαῖο καὶ σπάνιο—εἶχαν ἔρθει ἐπισκέψεις : ὁ συμβολαιογράφος Θάτσερ συνοδευμένος ἀπὸ δύο κυρίους, ἕνα γέρο καὶ ἀσθενικὸν στὴν ὄψη κι' ἕνα πιὸ νέο, μὲ ψηφὰ μαλλιὰ κι' ὡραῖο παρουσιαστικό. Μπροστὰ ἐρχόταν μιὰ κυρία, δίχως ἄλλο ἡ γυναίκα τοῦ πιὸ νέου ἀπὸ τοὺς ξένους, καὶ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι ἕνα κοριτσάκι. Ὁ Τὸμ ὧς τὴ στιγμὴ ἐκείνη ἦταν κακόκεφος κι' ἀνήσυχος γιατὶ τὸν βάραινε ἡ συνείδησή του. Δὲν τολμοῦσε νὰ κοιτάξῃ στὰ μάτια τὴν Ἄννου Δῶρενς κι' οἱ φιλικὲς ματιὲς ποὺ τοὔρριχνε ἐκείνη τοῦ ἦταν ἀφόρητες. Ὅταν ὅμως ἀντίκρυσε τὴ μικρὴ νεοφερμένη, ἐγέμισε ἡ ψυχή του ἀπὸ ἀγαλλίασῃ. Ἄρχισε ἀμέσως νὰ κάνῃ ὅ,τι μποροῦσε καὶ δὲν μποροῦσε γιὰ νὰ

προκαλέση τὴν προσοχή της, νὰ σκουντάη τοὺς διπλανούς του, νὰ τοὺς τρυβάη τὰ μαλλιά, νὰ κάνη γκριμάτσες—τέλος ἔκανε ὅλες τὶς τέχνες, ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ἕνα ἀγόρι γιὰ νὰ δείξη πὼς κάτι ἀξίζει Τὴν εὐδαιμονία ποὺ αἰσθάνόταν τὴν φαρμάκωνε μόνο μιὰ πικρὴ σταγόνα: Ἡ ἀνάμνηση τῆς προσβολῆς ποὺ τοῦ εἶχε γίνει τὸ περασμένο βράδυ μέσα στὸν κῆπο της, μὰ κι' ἡ ἐνθύμηση αὐτή, ὅπως τὰ σημάδια ἐπάνω στὴν ἄμμο, ἔσβυσε γοργὰ ἀπὸ τὰ κύματα τῆς εὐτυχίας ποὺ πλημμύριζαν τὴν ψυχή του.

Στοὺς ἐπισκέπτες δόθηκαν οἱ τιμητικώτερες θέσεις καὶ μόλις πῆρε τέλος ὁ λόγος τοῦ κ. Γουῶλτερς ἔγιναν οἱ συστάσεις στὸ ὑπόλοιπο ἀκροατήριο. Ὁ μεσόκοπος κύριος ἀποκαλύφθηκε πὼς ἦταν σπουδαῖο καὶ σημαντικὸ πρόσωπο, ὁ ἀνώτατος δικαστὴς τῆς ἐπαρχίας!—ἡ πιὸ παντοδύναμη ἐξουσία ποὺ εἶχε παρουσιαστεῖ ὡς τότε στὰ μάτια τῶν παιδιῶν. Τὸν θαύμαζαν κι' ἀποροῦσαν ἀπὸ τί ὁλικὸ ἦταν ἄραγε καμωμένος, καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἑνοιωθαν μεγάλη περιέργεια ν' ἀκούσουν τὴν σπουδαία καὶ ἐπίσημη φωνή του, μ' ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἑνοιωθαν καὶ κάποιο φόβο. Ἐρχόταν ἀπ' τὴν Κουήνσταουν, δώδεκα μίλλια μακριὰ—ἦταν λοιπὸν ἕνας ἄνθρωπος πολυταξιδεμένος, ποὺ γνώριζε τὸν κόσμο. Αὐτὰ λοιπὸν ἦταν τὰ μάτια ποὺ εἶχαν ἀντικρύσει τὸ μέγαρο τοῦ δικαστηρίου, ποὺ καθὼς ἔλεγαν ἦταν στεγασμένο μὲ μιὰ στέγη ὁλόκληρη ἀπὸ ἀληθινὴ λαμαρίνα! Ὁ γεμάτος σεβασμὸ θαυμασμὸς ποὺ προκαλοῦσαν ὅλες αὐτὲς οἱ σκέψεις φανερώνονταν καθαρὰ ἀπὸ τὴ νεκρικὴ σιωπὴ ποὺ βασίλευε στὴν τάξη καὶ ἀπὸ τὰ ἔκθαμβα μάτια ποὺ ἦταν καρφωμένα ἐπάνω του. Αὐτὸς λοιπὸν ἦταν ὁ δικαστὴς Θάτσερ, ὁ ἀδελφὸς τοῦ δημάρχου τους. Στὴ στιγμὴ σηκώθηκε ὁ Τζὲφ Θάτσερ ἀπὸ τὴ θέση του γιὰ νὰ πάη νὰ τὸν χαιρετήση, θέλοντας νὰ δείξη πὼς εἶναι συγγενής του καὶ νὰ κάνη τοὺς ἄλλους νὰ ζηλέψουν. Τὸ ψιθύρισμα ποὺ τὸν περικύκλωσε ἀντήχησε στ' αὐτιά του σὰν τὴ γλυκύτερη μουσική.

— Γιὰ κοίταξέ τον, καλὲ Τζίμ, ἀνεβαίνει στ' ἀλήθεια ἐπάνω! Τζίμ, Τζίμ, γιὰ ἴδες! Πάει νὰ τοῦ σφίξη τὸ χέρι. Νά, νά! τοῦ σφίγγει τὸ χέρι! Ψυχή μου, νὰ ἤσουνα τώρα στὴ θέση τοῦ Τζέφ, Τζίμ, τί θἄλεγες;

Τώρα ὁ κ. πάστωρ ἄρχισε «νὰ δείχνεται», κάνοντας τὸν πολυάσχολο δίνοντας διαταγές, τρέχοντας ἐπάνω κάτω, μοιράζοντας πλουσιοπάροχα ἐπαίνους καὶ μομφές. Ὁ βιβλιοφύλακας, ἄρχισε κι' αὐτὸς «νὰ δείχνεται», ἔτρεχε ἐδῶ κι' ἐκεῖ φορτωμένος μὲ βιβλία καὶ κάνοντας φοβερὴ φασαρία, πρᾶγμα ποὺ τὸ θεωροῦσε ἀπαραίτητο γιὰ πιστοποίηση τῆς δραστηριότητός του. Οἱ νεαρὲς δασκάλισσες ποὺ δίδασκαν στὰ διάφορα τμήματα ἄρχισαν κι' αὐτὲς «νὰ δείχνονται». Ἔσκυβαν χαμογελώντας γλυκὰ πάνω ἀπὸ τὶς μαθήτριές τους ποὺ λίγες στιγμὲς πρὶν τὶς εἶχαν χαστουκίσει, κουνοῦσαν χαριτωμένα τὸ δαχτυλάκι στοὺς ταραξίες καὶ χάϊδευαν τρυφερὰ τοὺς φρόνιμους. Οἱ νεαροὶ δάσκαλοι «δείχνονταν» κι' αὐτοί, κάνοντας μὲ σοβαρὸ ὕφος αὐστηρὲς παρατηρήσεις γιὰ φανερὴ ἀπόδειξη τῆς ἐπιβολῆς τους καὶ τῆς πειθαρχίας ποὺ κρατοῦσαν. Ὅλοι οἱ δάσκαλοι καὶ οἱ δασκάλες βρῆκαν δουλειὰ στὴ βιβλιοθήκη, κοντὰ στὴν ἕδρα καὶ μάλιστα ὑπῆρχε φαίνεται τόση δουλειὰ ποὺ ἀναγκάζονταν νὰ κάνουν τὸν ἴδιο δρόμο δυὸ-τρεῖς φορές, σὰν νὰ ζητοῦσαν κάτι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ βροῦν καὶ σὰν νὰ τοὺς στενοχωροῦσε αὐτὸ ὑπερβολικά. Μὰ καὶ τὰ κοριτσάκια «δείχνονταν» κατὰ πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους καὶ τ' ἀγόρια «δείχνονταν» κι' αὐτά.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΒΡΑΔΥ

Βράδυ φεγγαρολουσμένο ἀπόψε
Τάστρα λάμπουνε στὸν οὐρανὸ
Στῶν ἀνθῶν καὶ τῶν δενδρῶν τὰ κλώνια
Πνέει τ' ἀεράκι σιγανό.

Κάποιο κῦμα σπάζει σ' ἀκρογιάλι
Ποίζοντας στὴν ἄμμο σὰν τρελλό
Καὶ στῆς θάλασσας τὴν ἀπαλὴν ἀγκάλη
Πνέει μπάτης καὶ χαϊδεύει τὸ γιαλό.

Μιὰ βαρκούλα μὲ τὰ κάτασπρα πανιά της
Στὰ νερὰ τῆς θάλασσας γλυστρᾶ
Ποὺ σὰν μάννα τὴν κρατεῖ στὴν ἀγκαλιά της
Τὸ πανάκι της φιλεῖ γλυκὰ - γλυκά.

Ὀλοτρύγουρα γαλήνη κι' ἡσυχία,
Μοναχὰ τὰ ἀεράκια τούρανοῦ
Λαιουρίζουν σὰν μυριόχρωμα διαμάντια
Στὸν πολύτυχο καθρέφτη τοῦ γιαλοῦ.

Δευκὴ Καμέλια [Β]

ΕΝΑ ΕΝΘΥΜΙΟ

Comme le flot que le vent chasse
Et qui vient à nos pieds mourir
Ainsi tout passe, tout s'efface
Tout éxcepté le «Souvenir».

Προχτὲς ἀναγκάστηκα νὰ μείνω κλεισμένη στὸ σπίτι ἀπὸ ἕνα δυνατὸ κρυολόγημα. Καὶ σὰ λιοντάρι στὸ κλουβί του, θἄκανα καμμιὰ ἑκατοστὴ φορὲς τὸ γῦρο τοῦ σπιτιοῦ Ἔπειτα σκέφθηκα πὼς θἄπαν πρατιμότερο νὰ διορθώσω τὰ συρτάρια μου ποὺ ἦταν (ὅπως πάντοτε) μέσ' στὴν ἀκαταστασία.

Γιαὐτὴ τὴν ἱερὴ δουλειὰ ἐφοδιάστηκα μὲ μεγάλα ξεσκονόπανα καὶ σὰν καλὴ νοικοκυρὰ ἄρχισα τὸ συγύρισμα τοῦ γραφείου μου.

Χίλια δυὸ μικροπράγματα περνοῦν ἀπὸ τὰ χέρια μου. Ἕνα σωρὸ κουτάκια, ταφτεράκια, μπογιές, σβύστρες, διάφορα μισοσπασμένα μολύβια, κάρτες, τετραδιάκια καὶ ἀρκετοὶ σχισμένοι φάκελλοι ἀπ' τὰ τελευταῖα μου γράμματα. Ἀνοίγοντας ὅμως τὸ τελευταῖο συρτάρι βρῆκα τὸ λεύκωμα τῶν ποιημάτων μου ποὺ μοῦγραφαν οἱ φίλες καὶ συμμαθήτριές μου σὰν ἤμουν μικρή.

Τὸ πῆρα στὰ χέρια μου κι' ἄρχισα νὰ τὸ ἐφυλλίζω μ' εὐλάβεια. Χίλια δυὸ ὀνόματα, ποὺ πρὶν ἀπὸ λίγο εἶχα ὁλότελα ξεχασμένα περνοῦν ἀπὸ μπροστά μου. Ἀρχίζω νὰ διαβάζω μερικὰ ποιήματα ἀφιερωμένα ὅλα μ' ἀγάπη σὲ μένα.

Ἀγαπημένες μικροῦλες, ξέγνοιαστες παιδοῦλες ποὺ ἤμασταν τότε ἑνωμένες ὅλες μαζὶ νομίζοντας πὼς ἔτσι θὰ κυλοῦσε γιὰ πάντα ἡ ζωή μας. Κι' ὅμως τί πλάνη!!! Ἡ κάθε μιά μας πῆρε κι' ἕνα ξέχωρο δρόμο. Ἀπὸ τὰ διάφορα ὀνόματα ποὺ περνοῦν μπροστά μου θυμοῦμαι τὰ διάφορα περισατικὰ ποὺ πέρασα μαζί τους.

Ἀγαπημένες μικρές μου φίλες, πόσε, καὶ πόσες ἀπὸ σᾶς πήγατε ἄλλο δρόμο πόσες καὶ πόσες φύγατε μακριά! καὶ πόσες ἀκόμα κοιμᾶστε τὸν τελευταῖο ὕπνο!

Μικρές μου πολυαγαπημένες φίλες, ποὺ τώρα θὰ μοῦσασταν ὁλότελα ξεχασμένες (ὅπως ἄλλωστε σᾶς εἶμαι κι' ἐγώ) ἂν δὲ μοῦ εἴχατε ἀφιερώσει μερικοὺς στίχους στὸ λεύκωμα τοῦτο. Κι' ὅμως μαζὶ περάσαμε τὶς πιὸ χαρούμενες μέρες μας. Ὅλη ἡ μαθητική ζωή μας κύλισε μαζί.

Κι' ὅμως ὅλα ξεχάστηκαν κι' οἱ λύπες κι' οἱ χαρὲς καὶ τὰ δόκρυα. Ὅλα ξεχάστηκαν ὅλα! τὰ χαρούμενα παιγνίδια μας κι' οἱ αὐστηρὲς (γιὰ τότε) τιμωρίες. Ὅλα σβύσανε στὸ κύλισμα τοῦ χρόνου. Μονάχα ἡ ἀνάμνηση, ἢ ἔστω ἀπαλὴ κι' αἰθέρια αὐτὴ ἀνάμνηση, ἔμεινε καὶ θὰ ἐξακολουθῆ νὰ μένη ἄσπιλη (ἔστω καὶ στὸ βάθος τοῦ ἀκατάστατου συρταριοῦ μου).

Λεύλα [Β]

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μαμμά: —Παιδιά, ὅποιος θὰ κοιμηθῆ πιὸ γρήγορα θὰ φάη τὸ πρωΐ ἕνα γλυκό.

Ἡ μικρὴ Τούλα: - Ἐγὼ μαμμὰ κοιμήθηκα πιόλας· δὲν μ' ἀκοῦς;

Γαλανομμάτα

ΑΛΑΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀθῆναι 42 ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 27 Ἰανουαρίου

ΤΑ 60 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Μοῦ ἔφεραν τὸ πρόγραμμα τῆς γιορτῆς ποὺ θὰ γίνη στὴν Αἴθουσα τῶν Τεχνῶν καὶ Γραμμάτων, *τὴν Κυριακή, 6 Φεβρουαρίου, ὥρα 6 μ. μ.* Θὰ μιλήσουν: *Τέλλος Ἄγρας*, Ἡ Διάπλασις. *Γ. Σακελλάρης*: Ἡ Διάπλασις ὡς παιδαγωγός. *Σοφία Μαυροειδῆ-Παπαδάκη*: Ἡ Διάπλασις στὴν οἰκογένεια. *Σ. Μαράντος*: Χαιρετισμός. *Ι. Μ. Παναγιωτόπουλος*: Ἡ Διάπλασις στὴ Νοελληνικὴ Λογοτεχνία. *Μαρία Φαλαγγᾶ*: ποιήματα.—Ἡ εἴσοδος μὲ προσκλήσεις ποὺ παρέχονται δωρεὰν ἀπὸ τὴν Αἴθουσα Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν (πρώην Ἀτελιὲ) ὁδὸς Καραγιώργη τῆς Σερβίας, 3, παρὰ τὴν πλατεῖα τοῦ Συντάγματος.

Στὸν Πειραιᾶ, τὸ «Παιδικὸν Θέατρον» τῆς «Φιλικῆς Ἑταιρείας», ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς δ. Γ. Μ. Νικολοπούλου ἑτοιμάζει τὸ τρίπρακτο σκηνικὸ παραμύθι τῆς κ. Μαριέττας Ἐπτανησίας «Ἡ Ἑλένη μὲ τοὺς κύκνους». Ἡ πρώτη παράσταση θὰ γίνη στὸ Δημοτικὸ Θέατρο, τὴν Κυριακή, 6 Φεβρουαρίου, ὥρα 2,30' μ. μ. Οἱ Πειραιῶτες φίλοι μου νὰ πᾶνε· θὰ διασκεδάσουν πολύ.

Τὸ ἐρχόμενο φυλλάδιο, πρῶτο τοῦ Φεβρουαρίου, θὰ εἶναι δωδεκασέλιδο μ' ἐκτακτη ὕλη καὶ πολλὲς εἰκόνες. Ἐλπίζω τὸ ξεσπάθωμα νὰ πάη καλὰ ὡς τὸ τέλος, ὥστε ὅλα τὰ πρωτομηνιάτικα φυλλάδια τοῦ χρόνου νὰ εἶναι δωδεκασέλιδα, ὅπως καὶ τοῦ 1937.

Στὸ σημερινό, βλέπετε κι' ἕνα Μύθο τοῦ ΙΣ' αἰώνα, γραμμένον ἀπὸ τὸν Γεώργιο Αἰτωλό. Γιὰ τοὺς νέους συνδρομητές, σημειώνω πὼς ἀπὸ πέρυσι ἄρχισα νὰ δημοσιεύω κάπου-κάπου καὶ τέτοια παλιὰ ποιήματα—μὲ τὸ γενικὸ τίτλο «Νεοελληνικὴ Ἀνθολογία»—γιὰ νὰ βλέπουν τὰ παιδιὰ τὴ μορφὴ ποὺ εἶχε ἡ ποιητική μας γλῶσσα ἐκεῖνο τὸν καιρὸ καὶ νὰ παρακολουθοῦν τὴν ἐξέλιξή της μέσα στοὺς αἰῶνες. Γι' αὐτὸ μόνο τὸ σκοπὸ δημοσιεύουνται τὰ ποιήματα αὐτά, κι' ὄχι βέβαια γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν μεσαιωνικοὶ τόποι σὰν τὸ «πασάναχ» καὶ τὰ «περιγελῶσι».

Κι' ἕνα σπουδαῖο τυπογραφικὸ λάθος στὴν προηγούμενη Ἐπιστολὴ τοῦ Φαίδωνος, ποὺ εἶναι ἀνάγκη νὰ διορθωθῆ. Ἐκεῖ ποὺ εἴδατε νὰ λέη—καὶ θἀπορήσατε βέβαια—πὼς τὸ πρωΐ τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς γίνεται ἡ ἀκολουθία... τοῦ Ἐπιταφίου, πρέπει νὰ διαβάσετε: «τὸ πρωΐ γίνεται ἡ ἀκολουθία τῶν Ὡρῶν, κατόπι ὁ Ἑσπερινὸς (ἀποκαθήλωσις) καὶ τὸ βράδυ ἡ ἀκολουθία τοῦ Ἐπιταφίου». Ὁ τυπογράφος, βλέπετε, πήδησε ἀπὸ τὸ ἕνα «ἀκολουθία» στὸ ἄλλο, λάθος ποὺ γίνεται συχνὰ ὅταν σὲ μιὰ περίοδο ὑπάρχη δυὸ-τρεῖς φορὲς ἡ ἴδια λέξη.

Στοὺς φίλους τοῦ Κινήματογράφου—καὶ ποιὸς δὲν εἶναι!—θὰ συστήσω ἕνα διαφωτιστικώτατο βιβλιαράκι. Ἐπιγράφεται «**Ὁ ἠχητικὸς Κινηματογράφος**», καὶ τὸ ἔγραψε ἡ δ. *Μαρία Γ. Μαρκέτου* (δ. Φ., ἐπιμελήτρια τοῦ ἐργαστηρίου Φυσικῆς στὸ Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης) γιὰ νὰ μάθουν οἱ πολλοὶ πῶς παίρνουνται, πῶς κατασκευάζουνται οἱ ταινίες ποὺ ἀποδίδουν συγχρόνως μὲ τὶς εἰκόνες καὶ τοὺς ἤχους (ὁμιλία, μουσική, τραγούδι κτλ.). Τὸ βιβλιαράκι, ποὺ ἔχει καὶ πολλὲς βοηθητικὲς εἰκόνες, πωλεῖται καὶ στὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν δρ. 20. Νὰ τὸ διαβάσετε, γιὰ νὰ μὴν ἔχη πια γιὰ σᾶς κανένα «μυστήριο» ἡ μεγάλη καὶ θαυμαστὴ ἐφεύρεση τοῦ αἰῶ α μας.

Σᾶς θυμίζω καὶ πάλι τὸ «*Θέατρο γιὰ μεγάλα παιδιὰ*» τῆς κυρίας *Λίλας Καραγκιόλα* (*Δελάντας*). Πολλὲς εὐνοϊκὲς κριτικὲς γράφτηκαν ἀπὸ τότε ποὺ βγῆκε, κι' ἀξίζει πραγματικὼς νὰ ὑπάρχη σὲ κάθε οἰκογενειακὴ βιβλιοθήκη, ὄχι μόνο γιὰ νὰ διαβάζεται εὐχάριστα ἀπ' ὅλους, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ χρησιμοποιεῖται σὲ σχολικὲς καὶ σπιτικὲς γιορτές, ὅταν πρέπη νὰ παιχθῆ ἀπὸ παιδιὰ καὶ κανένα δραματάκι ἢ κωμωδίτσα.

Μὲ πολλὴ εὐχαριστηση, *Δοξασμένο Ἀκρωτήρι*, διάβασα τὸ πρῶτο σου γράμμα τοῦ 1938 μὲ τὶς κρίσεις σου γιὰ τὰ περιεχόμενα τοῦ πρωτοχρονιάτικου φύλλου. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ «τὰ πολλὰ ποὺ λὲς γιὰ μένα καὶ ποὺ πάλι εἶναι λίγα». Οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι δὲν ἔφταναν βέβαια τοὺς Ἕλληνες ποὺ «μιμήθηκαν», ἔκαμαν ὅμως κι' αὐτοὶ ἕνα πολιτισμὸ δικό τους κι' ἔδγαλαν πολλοὺς ἄνδρες—στρατηγοὺς, πολιτικούς, ποιητές, ἱστορικούς, φιλόσοφους κτλ. Ὁ Βιργίλιος, μπορεῖ νὰ μὴν εἶναι Ὅμηρος, εἶναι ὅμως κι' αὐτὸς ἕνας θαυμάσιος ποιητής. Δὲν μποροῦμε λοιπὸν νὰ λέμε πὼς οἱ Ρωμαῖοι ἀντέγραφαν τοὺς Ἕλληνες «χοντροειδῶς». Αὐτὸ μποροῦμε νὰ τὸ λέμε μόνο γιὰ τοὺς ἀντιγραφεῖς καὶ τοὺς μιμητὲς ποὺ σοῦ ἐνέπνευσαν τὴν παρομοίωση...

Κ. Σ., μικρή μου φίλη ποὺ μὲ διαβάζεις ἀπὸ δυὸ χρόνια καὶ θέλεις τώρα νὰ μπῆς καὶ στὴν κίνηση, σὲ δέχομαι μὲ χαρά. Γιὰ νὰ πάρης ψευδώνυμο, πρέπει νὰ μοῦ στείλης δυὸ-τρία τῆς ἀρεσκείας σου, νὰ σοῦ διαλέξω, καὶ μαζὶ 10 δραχμὲς γιὰ δικαίωμα. Πάρε κι' ἕνα Ὁδηγὸ τοῦ Συνδρομητοῦ, νὰ ἰδῆς πὼς στέλνουνται οἱ λύσεις κι' ὅλους τοὺς ἄλλους ὅρους τῆς συμμετοχῆς. Νὰ διαβάσης ὅμως καὶ τὸ συμπλήρωμα τοῦ Ὁδηγοῦ στὸ 1ο φυλλάδιο, καθὼς καὶ τὴν προκήρυξη, στὸ Ἴδιο, τοῦ τρέχοντος Διαγωνισμοῦ Λύσεων.

Εἶδα, *Μαράντα*, τί ὡραῖα ποὺ πέρασες τὶς γιορτές, αὐξημένες φέτος καὶ μὲ τοὺς γάμους τοῦ Διαδόχου. Τί θῶρα, τί δέντρα, τί χοροὺς καὶ—τὸ καλύτερο—τὸ νόμισμα τῆς πήτας ποὺ σοῦ ἔπεσε. Καὶ τοῦ χρόνου, παιδί μου, μὲ ὑγεία καὶ μὲ χαρά, νὰ μοῦ τὰ γράψης πάλι νὰ χαρῶ κι' ἐγώ. Τὰ ἴδια καὶ στὴ *Μαυρέτα*, ποὺ μὲ πολλὴ εὐχαρίστηση διάβασα τὸ γραμματάκι της.

Εἶναι ἀλήθεια, *Νέο Ἀργυροκούριτσό*, πὼς λιγώτερο εὐκαιρεῖ κανεὶς τὶς γιορτὲς μὲ τὶς τόσες «φασαρίες» τους, παρὰ τὶς καθημερινὲς ποὺ δὲν ἔχει παρὰ μόνο τὰ μαθήματά του. Ὡστόσο μὲ χαρὰ ἔλαβα γράμμα σου ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό. Τὸ νέο σου ψευδώνυμο τὸ ἔκαμα ὅπως τὸ εἶδες στὴν ἔγκριση, γιατὶ ὅπως τὸ ἤθελες, τὸ ἔχει ἄλλη. Ἐλπίζω τώρα νὰ μοῦ γράψης πιὸ συχνά.

Ναί, *Χάρη Καζαντζῆ*, αὐτὸ εἶναι τὸ πρῶτο σου γράμμα ὕστερ' ἀπὸ χρόνια, καὶ φαντάζεσαι μὲ τί χαρὰ τὸ ἔλαβα. Μόνο τὸ ψευδώνυμο ποὺ ζητεῖς δὲν εἶν' ἐλεύθερο καὶ πρέπει νὰ στείλης ἄλλο. Μάφησες ὅταν ἑνόμισες πὼς μεγάλωσες καὶ μὲ ξαναπαίρνεις τώρα ποὺ μεγάλωσες πραγματικὼς καὶ μπορεῖς νὰ μὲ καταλαβαίνης. Γράφε μου λοιπὸν συχνὰ γιὰ νὰναπληρώσης τὸ χαμένο καιρό. Γιὰ τὸ κορμάτι ἐκεῖνο τοῦ *Στεφάνου τῆς Δόξης* μοῦ ἔγραψε κι' ἄλλος κι' ἀπάντησα στὸ 7ο φυλλάδιο.

Παλιά μου *Φρόυλα*, ποὺ νοσταλγεῖς, καθηγήτρια τώρα, τὰ διαπλασιακά σου χρόνια, σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὸ καλό σου γράμμα καὶ τὸ ξεσπάθωμα. Στὸ νέο μου φίλο "*Ἀδωνι Σούρλα* ἔστειλα ὅλα τὰ φυλλάδια. Καὶ τὸν παρακαλῶ, ἐπειδὴ ἐσὺ δὲν λαβαίνεις πιά, νὰ σοῦ διαβιβάσω αὐτὴ τὴν ἀπάντησή μου, ὅταν θὰ σοῦ γράψη γιὰ νὰ σ' εὐχαριστήση γιὰ τὸ πρωτοχρονιάτικο δῶρο σου

Ἄ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ ξεσπάθωμά σου, *Αἰγαιοπελαγίτη*: μοῦ ἐγγράφεις μαζὶ τρεῖς συνδρομητές, ποὺ δὲν εἶναι βέβαια λίγο. Γιὰ φαντάσου ἂν ξεσπάθωναν ἔτσι ὅλοι!... Στοὺς νέους μου φίλους ἔστειλα τὰ φυλλάδια καὶ περιμένω νὰ μοῦ γράψουν κι' οἱ ἴδιοι.

Σ' ἄλλους δὲν ἔχω σήμερα τόπο νὰπαντήσω. Στὸ ἐρχόμενο,

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἀπορρίπτονται: «Χρίστουγεννιάτικο» τοῦ *Βλάση Ἀειθαλῆ*. Βεβιασμένο, τεχνητό. Ἐκφράσεις κοινὲς κι' συνεθισμένες. Ἔχει κάποια συγκίνηση, ἀλλὰ δὲν τὴν δείχνει ὅπως πρέπει, ἢ μᾶλλον δείχνει πὼς θέλει νὰ τὴν πάρη στ' ἀστεῖα.—«Ἡ ἑορτὴ τῆς σημαίας μας». Γλῶσσα ὑπερβολικὰ σχολαστική. Κι' αὐτὸ παράκαιρο. «Ὅ,τι παθαίνει δὲν ξαναζῆ» καὶ «Μάννα» τῆς *Εὐτυχίας*. Τὸ πρῶτο πολὺ ἐκθηλωτικό. Δέν ταιριάζει γιὰ τὴν Σ.Σ.Σ. Τὸ δεύτερο ἀντικανονικό: Ἄς τὸ ξαναστείλη ἡ *Εὐτυχία* μὲ ἐντελῶς ἀλλαγμένη, κι' ὡς πρὸς τὸ θέμα, τὴν τελευταία στροφὴ ποὺ χαλάει ὅλο τὸ ποίημα.—«Ἀκόμη λίγη τεμπελιά» τῆς *Σόνιας*. Καθυστερημένο, χωρὶς μεγάλο ἐνδιαφέρον.—«Ἔφυγε» τοῦ *Ὑδραιόπουλου*. Πολὺ κοινὸ καὶ τὸ θέμα καὶ τὸ γράφιμο.—«Ὁ Ριρῆς» τῆς *Μπέττυ*. Πολὺ σύντομο καὶ πρόχειρα γραμμένο. Ἤθελε περισσότερη ἀνάπτυξη.—«Μιὰ ἡσυχη νυχτιὰ» τῆς *Γλυκώπιδος Ἀθήνης*. Κοινότατο καὶ στὸ θέμα καὶ στὴ διατύπωσι.—Τρία κομμάτια τῆς *Εὐάνναις*. Σταλμένα ἀντικανονικά. Ἄς διαβάσῃ ἡ *Εὐάννα* τὶς δοηγίες τοῦ πρώτου φύλλου. Τὸ πρῶτο «Ἕνα γράμμα» πολὺ κοινὸ καὶ τὸ θέμα του κάθε ἄλλο παρὰ γιὰ γράμμα. Τὸ δεύτερο: «Ταξίδι μὲ τὸν Μορφέα» ἔχει πολλὲς ἀδυναμίες ἀλλὰ καὶ μεγάλη πρωτοτυπία. Μόνο ποὺ μοῦ φαίνεται πὼς κάπου ἔχω διαβάσει κάτι σχετικό, ἀλλὰ δὲν εἶμαι βεβαία. Τὸ τρίτο «Νόνα Μαρίτσα» ἤθελε διαφορετικὴ ἀνάπτυξη καὶ λιγώτερα ἐπίθετα. Γενικὰ καὶ τὰ τρία εἶναι κομμάτια ποὺ δίνουν ἀρκετὲς ἐλπίδες, ἀλλὰ χρειάζεται ἀκόμη πολλὴ δουλειά, ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονή, χωρὶς ἀποθάρρυνση γιὰ τὶς ἀποτυχίες. Γεννιέται κανεὶς συγγραφεύς, ἀλλὰ καὶ γίνεται μὲ μελέτη καὶ ἐργασία.—«Ὁ μικρὸς βιοπαλαιστὴς» τοῦ *Συριανοῦ*. Ἔχομε δημοσεύσει δυὸ-τρεῖς τέτοιους «μικροὺς» πιὸ πετυχημένους.—«Λύπες-χαρὲς» τῆς *Α. Β. Γ.* Πολὺ φιλοσοφικὸ καὶ βαθύ. Ἐξαιρετικὰ μακροπερίοδο. Κάνετε σύντομες φράσεις.—«Εὐτυχία» τῆς *Β. Π.* Πολὺ ἀπίθανο, πολὺ φανταστικό. Μεταξὺ παραμυθιοῦ καὶ διηγήματος, χωρὶς νὰ ἔχη οὔτε τοῦ ἑνὸς οὔτε τοῦ ἄλλου τὰ προσόντα.—«Περηφάνεια» τοῦ *Β. Γ. Δ.* Ὑστερεῖ πολύ, ἰδέως στὴ δεύτερη καὶ τρίτη στροφή. Τὸ συμπέρασμα ἀντιπαιδαγωγικώτατο καὶ πολὺ χαραίνακο.—«Ζωντανὸ πανηγύρι» τῆς *Σανδῆς Ἑλληνοτούλας*. Πολὺ καθυστερημένο. Γράψιμο στεγνὸ καὶ ψυχρό, χωρὶς συγκίνηση.—«Τῆς θάλασσας» τῆς *Α. Κ.* Τὸ θέμα συνεθισμένο, δουλεμμένο μὲ κάποια πρωτοτυπία, ὄχι ὅμως ἀρκετὰ ἱκανοποιητικὸ σὰ σύνολο.—Θὰ ἐξακολουθήσω.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα Ψευδώνυμα: Γιλαξειδιωτοπούλα, κ. (ΑΖ). Μαργαρίτα Γκωτιέ, κ. (ΓΠ). Λένα Χάρη, κ. (;). Ἔναστρος Οὐρανός, ἀ. (ΝΧ). Αἰμίλιος Ζολᾶ, ἀ. (ΙΕ), Βασίλισσα τοῦ Βορρᾶ, κ. (χ Χ ψ). Ἰόνιον Πέλαγος. ἀ. (Ο).

Ἀνανεώσεις Ψευδωνύμων: Ἀνεμοζάλη, ἀ. Μοδέρνος Δημογέροντας, ἀ. Κλέφτης τοῦ «21», ἀ. Αἰώνιος Θρῦλος, ἀ. Ἀγνούλα, κ. Λόλυ, κ. Ζίσκα, κ. Ἡλιοπερίχυτη κ. Ἀπλῆ Ζωή, κ. Ἀνθρωπάκος, ἀ. Ἀγνὴ Καρδιά, κ. Ἀηδονολάλη, κ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

29ο Δελτίο Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορές	δρ.	4,306
Τάνταλος	»	15
Γλυκογέλαστη	»	50
Λόλυ	»	50
Μικρὴ Βασίλισσα	»	10
Ἀνθρωπάκος καὶ Ἀπλῆ Ζωή	»	50
Γεώργιος Ἀβραμίδης	»	50
Ἀλεξάνδρα Κ. Ἀραβαντινοῦ	»	10
Ἀηδονόλαλη	»	15

Τὸ ὅλον μέχρι 27 Ἰανουαρίου: δρ 4.556

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: ***Σταυραετόν*** (πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὸ πρῶτο σου γράμμα μὲ τὰ τόσο καλὰ λόγια· ἦταν βέβαια καιρὸς νὰ μοῦ γράψῃς, ἀφοῦ μὲ παίρνεις τώρα δυὸ χρόνια· θὰ εἶδες τὴν ἔγκριση τοῦ ψευδωνύμου σου· λυσόχαρτα σοῦ ἔστειλα· εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὴν ἀνανέωση·) ***Χιονισμένο Δενδράκι*** (τὰ ἔλαβα ὅλα κι' εὐχαριστῶ πολύ· κρίμα ποὺ δὲν ἤρθες στὴν Ἀθήνα ἀλλὰ μὴ λυπᾶσαι πολύ, γιατ' εἶσαι νέα καὶ ποιὸς ξέρει πόσες τέτοιες περιστάσεις θὰ παρουσιασθοῦν στὴ ζωή σου· δύσκολα τὰ μαθήματα στὴν τάξη σου: μαλέτα!) ***Δοξασμένο Νησί*** (χαίρω ποὺ πέρασες ὡραῖα τὶς γιορτές· ὄχι, δὲν μπορεῖς νὰ στείλῃς κι' ἄλλη μὲ τὸνομά σου. Τὰ Π. Πνεύματα καλά, μὰ ἡ Μ. Εἰκόνα ἀκατάλληλη·) ***Μαρκησίαν τῆς Χάριτος*** (πολὺ λυπήθηκα γιὰ τὸ πάθημά σου· ἐλπίζω τώρα νὰ εἶσαι ἐντελῶς καλά· εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια· ἐν τάξει·) ***Δάκρυ Ψυχῆς. Ἴσιδα.*** Κεφαλλωνιτοπούλαν κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *15 Ἰανουαρίου* θὰ παντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 284ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων **Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς 29 Μαρτίου**

108. Λεξίγριφος

Ἂν τὸ πρῶτο μου προφέρῃς,
Κακὰ βέβαια δὲν θὰ πῇς·
Κι' ἀριθμὸ κοντά του ἂν φέρῃς,
Ἀργοναύτη θενὰ ἰδῇς.

Πυργιώτικο Μελανούρι

109. Στοιχειόγριφος

Πολίτης κάποιου Κράτους
Ἂν καρατομηθῇ,
Σ' ἁπλῆ ἀντωνυμία
Θὰ μεταμορφωθῇ.

Πονεμένη Καρδιά

110. Μεταγραμματισμὸς

Ὅσο μένω ὧς ἤμουν πρῶτα,
Φαίνουμαι στὸν οὐρανό·
Μ' ἀφοῦ τ' Ὁ μου γίνῃ γιώτα,
Δὲς στὸν κῆπο ἢ στὸν ἀγρό.

Λευκὴ Καμέλια

111. Τονόγριφος

Τὴ ῥίχνουν, ἀχ, τί φόνος
Ἀκολουθεῖ ὅταν σκάζῃ!
Μ' ἂν ἀνεβῇ ὁ τόνος,
Ποτάμι παρουσιάζει.

Βασίλισσα Νεφερτίτι

112. Κυβόλεξον

* * * * = Κατοικίδιον.
* * * * = Ὁμηρικὸς ἥρως.
* * * * = Μυρηκαστικόν.
* * * * = Ἀνὴρ τῆς Π. Γραφῆς.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Μικρὸς Σπουδαστής

113. Κρυπτογραφικὸν

123456789	=	Ὁμηρ. ἥρως (Ὀδύσσεια).
2789	=	Φυσ. φαινόμενον.
3656789	=	Ἀρχ. στρατηγός.
4189	=	Χρονικόν.
5672	=	Πολεμικόν.
61369	=	Τιτάν.
7832	=	Ζωϊκὸν ὑγρόν.
87389	=	Λαός.
914556	=	Βασιλικόν.

Κάστα Ντίβα

114—118. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος εἰς ἑκάστην τῶν κάτωθι λέξεων πάντοτε τοῦ αὐτοῦ νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

τέρας, ἄφρός, Σάμος, ἄχνη, ἄλλος.

Κωνσταντῖνος Γ. Ἀγγελόπουλος

119. Ρητὸν ἐκ Διπλῆς Ἀκροστιχίδος

Τὰ ***δεύτερα*** καὶ τὰ ***τρίτα*** γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, τιθέμενα κατὰ σειράν, ἀποτελοῦν ἀρχαῖον γνωστότατον ρητόν:

1, Χρονικὴ μονάς· 2, Μέρος τῆς πόλεως· 3, Μυθικὸν πλοῖον· 4, Δυσάρεστον συναίσθημα· 5, Δένδρον διακοσμητικόν· 6, Ἀρχάγγελος· 7, Εὐχάριστον συναίσθημα· 8, Ὄρος τῆς Γραφῆς· 9, Ὁ Θεὸς τῶν Ἑβραίων· 10, Ποταμὸς τῆς Αἰγύπτου.

Χοντροκέφαλος

120. Φωνηεντόλιπον

πς· φλ· τ-ρχ-τ· χ-τ-μσ

Ἠλέκτρα

121. Γρῖφος

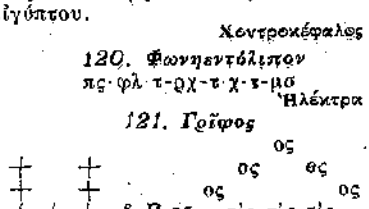

Κυκλαμιά

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 46.

554. Ἀνάργυρος (ἄν, ἄργυρος). - 555. Ναῦλος-εἴλως.—556. Ὕδρα-ἕδρα.—557. Ἡ ὕλη.

558.

Θ	
ΠΡΟ	
ΑΝΑΦΗ	
ΠΡΟΚΡΙΣ	
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ	

559. ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ (ἕλος, ληνός, ὁπλή, νῆσος, ἧλος, σός). - 560. 94 : 2—7 : 10+2—8=0.— 561. ΔΑΡΕΙΟΣ (Δίδω, Ἄοπλος, Ρηχός, Ἑνάνω, Ἰσχυρός, Ὅμοιος, Σώφρων).—562. Τὰς δυστυχίας ὑπόμενε.—563 ***Οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω*** (οὐδ εἰς ἄγε, ο μὲ τρι, τος εἰς ι, τό).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΗ'—151]

Ἀζιαντέ, τῆς ψυχικῆς ὀδύνης τὸ ταξίδι βέβαια καὶ θὰ μ' εὐχαριστοῦσε. Δὲ θάξιζε ὅμως καὶ γιὰ σένα ἄρραγε;

Λεϋλᾶ

[ΑΗ'—152]

Νετέκτιε-Φάντασμα, νοσταλγεῖς πολὺ τὴ Ζάκυνθο, ἀλήθεια;;

Στέφανος τῆς Δόξης

[ΑΗ'—153]

Ζακυνθινούλα, Ρόζ-Λιζόν. Ἡ γνωριμία σας μὲ ἐνθουσίασε. ***Βασιλέα τοῦ Χιοῦμορ***, νὰ χαίρεσαι τὴν νονά σου ***Ὀρεσιβία.*** ***Κυκλαμιά***

[ΑΗ'—154]

Νησιώτικε Θρύλλε, θέλω νὰ μοῦ πῇς τὸν θρύλλο σου.

Ξανθὸς Ναύαρχος

[ΑΗ'—155]

Νινέττα, δὲν ἀλληλογραφῶ πλέον. Καστρινή, συγγνώμην διὰ τὴν ἀργοπορίαν μου. Ἔστειλα. ***Φρέντερικ Μάρς***

[ΑΗ'—156]

Κλιτρινὴ Ἀράχνη, θερμὰ συλλληπητήρια τῆς Gerdas γιὰ τὸ χαμὸ τῆς φίλης της Gretas. ***Λεϋλᾶ***

[ΑΗ'—157]

Διαπλασόπουλα, ἀλληλογραφήσετε μὲ τὴν Σβυσμένη Μελωδία. Δ/σις: Κυρίαν Ἀθηνᾶν Μαυράκη, ὁδὸς Ἁγ. Μηνᾶ, Ἡράκλειον Κρήτης διὰ ***Σβυσμένη Μελωδία.*** Περιμένω ἰδιαιτέρως ἀπὸ Ρόμπερ Τέϊλορ, Θλιμμένη Μελωδία, Πικολτνο, Εὐάννα.

[ΑΗ'—158]

Βερώνη Γκινέρη, πολὸ θὰ μ' εὐχαριστοῦσεν ἡ ἀλληλογραφία σας. Ἐὰν θέλετε γράψατέ μου εἰς τὴν (ΑΗ'-1). Νὰ ἐλπίζω; ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ'—159]

Σνριανέ, τὸ κόλπο δὲν ἔπιασε· τὸ γράμμα τὸ διάβασα πρῶτα καὶ ἔπειτα τὸ ἄσκισα!.. Καὶ μάθετε, ***Μυστηριώδεις Καταγκοπσοι***, ὅτι δὲν θὰ χαθῶ ἀπὸ σᾶς, ἀλλὰ σεῖς ἀπὸ μένα! (στὸ προσεχὲς ἰσεῖς καὶ οἱ Ἀστέρες!!)

Κυρίαρχος τοῦ Διαπλασόκοσμου

[ΑΗ'—160]

Στέφανε τῆς Δόξης, σᾶς εὐχαριστῶ. ***Κατάσκοπος 33***

[ΑΗ'—161]

Κοσμοκράτωρ, ἐσύ, μαϊμουδάκι τοῦ λουτροῦ, νὰ μὴ φυτρώνῃς ἐκεῖ ποὺ δὲ σὲ σπέρνουν. Σοῦ χρειάζεται λίγο... ***ἀλάτισμα*** μὰ δὲν συνειθίζω νὰ συζητῶ μὲ τὰ ***μικράκια.*** Ἂν θέλῃς ὅμως, μικρούλη μου, νὰ κάνῃς ἐπίδειξη μὲ ἀνοῦσιες καὶ ἀσυνάρτητες ἀγγελίες σὰν τὴ (ΑΗ'—101), τὸ μόνο εὔκολο. ***Λεϋλᾶ***

[ΑΗ'—162]

Ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ τὰ Διαπλασόπουλα-ες μόνο τῆς μεγάλης τάξεως. Διεύθυνσις: (ΑΗ'—1).

ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ

[ΑΗ'—163]

Στὸ ***Δημοψήφισμα*** ἔστειλαν ὑποψηφιότητα οἱ: ***Στέλλα Βιολάντη, Μερσεντές, Ἀνδαλοῦζα, Σίλλερ, Συριανός, Ὑδραιόπουλο, Δοὺξ Ὀμπλιγκαντώ, Ρόμπερ Τέϊλορ, Φρέντερικ Μάρς, Βίλλυ Φρίτς, Εὐάννα, Γελαστὸς Ἀντιπλοίαρχος, Ζίφουνας, Ξένοιαστη Ζωή, Θαλασσοπούλι.*** Κάθε Διαπλασόπουλο λοιπὸν ποὺ θέλει νὰ ψηφίσῃ μερικὰ ἀπὸ τὰ ἀνωτέρω ψευδώνυμα θὰ στείλῃ γιὰ κάθε ψῆφο 0,50. Ἀνώτατον ὅριον γιὰ τὸ ἴδιο ψευδώνυμο πέντε ψῆφοι. Προθεσμία τέλος Μαρτίου. Βραβεῖα ἕξ, εἰς τοὺς ψηφισθέντας καὶ ἐκλογεῖς. Δ/σις: Δεσποινίδα Παπανικητοπούλου, Φυλῆς 130. Ἀθῆναι.

«ΑΝΟΙΚΤΟΚΑΡΔΟΙ»

Τύποις Ξ. Σεργιάδου